

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 432/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dávidom Nagyom, LL.M., Kukučínova 8, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 140/2016-318 z 8. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 232/2017 z 24. januára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Dávidom Nagyom, LL.M., Kukučínova 8, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 140/2016-318 z 8. februára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 232/2017-373 z 24. januára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) svojím rozsudkom č. k. 23 C 343/2011-287 z 24. septembra 2015 zaviazal sťažovateľa (žalovaného v pôvodnom konaní) na zaplatenie sumy 11 678,32 € s príslušenstvom. Žalobca v pôvodnom konaní (Wüstenrot poisťovňa a. s., Karadžičova 17, Bratislava) svoj nárok zakladal na § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. z titulu náhrady poistného plnenia, keďže zo strany sťažovateľa nedošlo k nahláseniu poistnej udalosti. Poistnou udalosťou v tomto prípade bola dopravná nehoda, ktorá sa odohrala v Anglicku.

2.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti uvedenému rozsudku odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 11 Co 140/2016-318 z 8. februára 2017 potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom v plnom rozsahu prebral skutkový stav zistený súdom prvej inštancie a v plnom rozsahu zdieľal aj právne závery súdu prvej inštancie.

2.3 Po doručení rozsudku odvolacieho súdu využil sťažovateľ aj mimoriadny opravný prostriedok a prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal vo veci dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 232/2017 z 24. januára 2018, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 8. marca 2018, dovolanie sťažovateľa odmietol.

3.1 Sťažovateľ v sťažnosti vyčíta krajskému súdu, že tvrdenia a závery, z ktorých vychádza napadnutý rozsudok, sú nepresvedčivé a neodôvodnené, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Konkrétne sa krajský súd podľa sťažovateľa nevysporiadal s jeho tvrdením, že dopravná nehoda v Anglicku, ktorá mala byť hmotnoprávnym základom pre súdom priznané plnenie, sa vôbec nestala a sťažovateľ bol

iba obeťou zneužitia osobných údajov. Toto svoje tvrdenie sťažovateľ odôvodňoval nasledujúcimi nepresnosťami: 1. údajne poškodená osoba si mala zapísať evidenčné číslo vozidla „[REDAKOVANÉ]“, pričom auto sťažovateľa malo evidenčné číslo „[REDAKOVANÉ]“; 2. rozpory vo svedeckých výpovediach poškodených, či auto sťažovateľa malo bielu alebo sivú farbu; 3. k údajnej dopravnej nehode ani nebola zavolaná polícia, ale následne si poškodení voči poisťovni sťažovateľa uplatnili škodu na zdraví. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že počas konania na okresnom súde došlo k zmene zákonného sudcu a predošlý sudca mal na vec údajne iný právny názor, čím sa odvolací súd nezaoberal a s čím sa nevysporiadal.

3.2 Sťažovateľ ďalej uvádza: *«Odvolací súd vo svojom odôvodnení sa nezaoberal s tvrdením žalovaného, ktorý tvrdí, že sa v rozhodnom čase na určenom mieste nenachádzal a predmetnú nehodu nemohol spôsobiť. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že „týmto jeho tvrdeniam neuveril“, pričom tento svoj záver ničím neodôvodnil. V tomto smere poukazujem na vyššie uvedený bod 9 rozsudku na 4. strane, z ktorého vyplýva že odvolací súd sa s týmto nedostatočne odôvodnením názorom („neuveril“) stotožňuje, avšak tento záver žiadnym spôsobom odôvodnení nebol... Odvolací súd len skonštatoval v bode 12. odôvodnenia, že súd prvej inštancie: „sa vysporiadal aj s otázkou rozporných zistení ohľadom evidenčného čísla vozidla (EČV) a farby vozidla.“ Odvolací súd však presne nedefinoval, že v ktorej časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa ten venoval uvedeným nejasnostiam. Sťažovateľ ani po opakovanom preštudovaní rozsudku súdu prvej inštancie nenašiel časť, v ktorej by sa predmetným otázkam súd venoval.»* Tým malo dôjsť podľa sťažovateľa aj k porušeniu rovnosti strán konania.

4. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza, že tento prispel k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ústavy tým, že v dovolacom konaní neodstránil a ani nevysvetlil rozpory, na ktoré sťažovateľ poukázal vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], občan Slovenskej republiky podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/232/2017 zo dňa 24.01.2018 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], občan Slovenskej republiky podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/140/2016-318 zo dňa 08.02.2017 o potvrdení rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 23C/343/2011-87 zo dňa 24.09.2015, porušené bolo.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], občan Slovenskej republiky podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/140/2016-318 zo dňa 08.02.2017 o potvrdení rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 23C/343/2011-87 zo dňa 24.09.2015, porušené bolo.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/232/2017 zo dňa 24.01.2018 zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co/140/2016-318 zo dňa 08.02.2017 o potvrdení rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 23C/343/2011-87 zo dňa 24.09.2015, zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania rozsahu 100%.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z už uvedeného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd s poukazom na samotné vyjadrenia sťažovateľa (ktorý identifikoval základné právo podľa čl. 46 ústavy iba ako právo na

spravodlivý proces) ustálil, že napriek namietanému porušeniu celého čl. 46 ústavy (ktorý obsahuje viacero základných práv) reálne namietal iba porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Na potvrdenie uvedeného záveru slúži aj skutočnosť, že k ďalším základným právam obsiahnutým v čl. 46 ústavy (právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným postupom) sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti žiadnu argumentáciu.

II.A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

11.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.2 Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vytýkal sťažovateľ krajskému súdu, že prevzal nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatočne vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie, čoho dôsledkom bol arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený rozsudok krajského súdu.

13. Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, sa ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa mohol zaoberať ústavnou udržateľnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010, II. ÚS 138/2017).

14. V súvislosti s posudzovaním príslušnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poukazuje na tú časť jeho odôvodnenia, v ktorej sa krajský súd vysporiadal s námietkami sťažovateľa proti skutkovému stavu ustálenému okresným súdom:

«Odvolaací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania mu predchádzajúceho zistil, že bolo vykonané dokazovanie relevantnými listinnými dôkazmi, najmä úradne preloženými dokladmi o uplatnených nárokoch poškodených osôb. zápisnicami z výsluchu svedkov - vodiča [REDACTED] a jeho spolujazdkyň, ktoré boli poškodené v dôsledku dopravnej nehody, listinou obsahujúcou rukou písané údaje o vodičovi vozidla, ktorý nehodu spôsobil, potvrdeniami o krytí dopravnej nehody vo Veľkej Británii, výpismi z účtov, evidenčnou kartou vozidla, ďalšími listinami ako aj výsluchom žalobcu a žalovaného a prvoinštančný súd vykonané dôkazy riadne vyhodnotil, pričom sa vysporiadal aj s otázkou rozporných zistení ohľadom evidenčného čísla vozidla (EČV) a farby vozidla.

Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť a uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Táto zásada vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania, musí sudca od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné, z nich potom vylúči tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, teda ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov, ani hodnotenie ich vzájomnej súvislosti, pretože ide o zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú

potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav.

Z dôkazov jednoznačne vyplynulo, že v označený deň 17.04.2007 došlo v meste [REDACTED] vo Veľkej Británii k dopravnej nehode, pri ktorej nárazom zozadu do vozidla, ktoré viedol [REDACTED] došlo k poškodeniu na zdraví jeho spolujazdkyň [REDACTED] a [REDACTED]. K tejto nehode nebola polícia volaná, keď účasť polície vzhľadom na odhadovaný rozsah škody nebola potrebná a vodič, zodpovedajúci za nehodu, poskytol dobrovoľne kontaktné údaje. Svedok [REDACTED] zapísal rukou z dokladov, ktoré mu vodič poskytol, údaje o vozidle vrátane evidenčného čísla, mena, adresy a tel. čísla vodiča a jeho poisťovňu, na základe ktorých poisťovňa napriek drobnej nepresnosti v zaznamenaných údajoch, identifikovala žalovaného ako škodcu. Tento záver žalovaný v konaní spochybňoval odvolávajúc sa na to, že zapísané EČV ani farba označená svedkami sa nezhoduje s EČV a farbou vozidla žalovaného. Z obsahu spisu vyplýva, že [REDACTED] si zapísal EČV ako [REDACTED], hoci žalovaný mal EČV [REDACTED], ale ostatné zapísané údaje sú presné a jednoznačne vedú k žalovanému - značka vozidla Daewoo, meno vodiča (nie je pritom pravdivé tvrdenie odvolateľa, že by na zápise [REDACTED] sa nachádzalo nesprávne uvedené priezvisko žalovaného - [REDACTED], pretože je tam jasne uvedené priezvisko [REDACTED], to iba v niektorých písomnostiach poisťovne sa objavuje odvolateľom uvádzaná nesprávnosť), adresa [REDACTED] vo Veľkej Británii, kde aj podľa vyjadrenia samotného žalovaného tento v čase nehody býval a tiež názov poisťovne Wüstenrot s adresou jej sídla v Bratislave. Keďže podľa zapísaného EČV nebolo možné nájsť žiadneho držiteľa vozidla, ktorý by zodpovedal ostatným údajom, poisťovňa napokon zistila, že žalovaný ako poistník má vozidlo Daewoo s EČV [REDACTED], pričom ostatné údaje boli zhodné. Odvolací súd, berúc do úvahy všetky vykonané dôkazy bol toho názoru, že v danej veci rozhodné skutočnosti boli v konaní dostatočne preukázané a omyl v EČV musel vzniknúť pod vplyvom rozrušenia zapisujúceho. Odvolací súd pripomína, že išlo o situáciu, kedy v dôsledku nehody bol nepochybne vodič poškodeného vozidla [REDACTED] v strese, zatiaľ čo opisoval údaje z vozidla za ním, v jeho vozidle sedeli dve zranené osoby, ktoré potrebovali pomoc, nie je vylúčené aj to, že pri opisovaní blokoval premávku. Za osobu škodcu preto považuje aj odvolací súd žalovaného a to napriek tomu, že svedok [REDACTED] pri výsluchu dňa 15.05.2014 uviedol ako farbu vozidla striebornú a jeho

sestra [REDACTED] k otázke farby uviedla: „povedala by som, že strieborná, ale neviem, či je to presné pomenovanie, bolo to už dávno“, hoci Daewoo žalovaného bolo bielej farby. Túto nepresnosť pri ústnej výpovedi svedkov (ktorá nebola obsiahnutá medzi opísanými údajmi zo dňa nehody) je však možné pričítať odstup času, keďže svedkovia boli vypočutí až viac ako sedem rokov po nehode, kedy si na farbu nemuseli rozpomenúť celkom presne, odhliadnuc od toho, že za určitých okolností nie je vylúčené pomýliť si farbu bielu so striebornou. Pokiaľ ide o argument žalovaného, ktorý poprel, že by mu bolo patrilo telefónne číslo, ktoré si [REDACTED] zapísal, tento sa potom javí vzhľadom k okolnostiam, za akých zápis prebiehal, ako bezvýznamný. [REDACTED] si zapisoval údaje z dokladu (podľa jeho slov vodič mu ukázal dokument, ktorý mal formu vodičského preukazu), na ktorom sa však údaj o telefónnom čísle nenachádza, je teda zrejmé, že číslo mu nadiktoval vodič, ktorý nemusel uviesť pravdivý údaj...

Aj podľa názoru odvolacieho súdu totiž oproti predloženým dôkazom, ktoré jednoznačne potvrdzujú identitu vodiča, ktorý nehodu spôsobil (žalovaného), potom obrana žalovaného nemohla obstať, keď jeho tvrdenie popierajúce, že by bol účastníkom nehody sa javí ako nevierohodné a účelové s cieľom vyhnúť sa splneniu povinnosti zaplatiť postih poisťovni, ktorá za neho plnila, rovnako ako si nesplnil svoju povinnosť voči poisťovni už v čase nehody a to povinnosť ohlásiť vznik škodovej udalosti do 30 dní po jej vzniku ak vznikla mimo územia SR. Na druhej strane tu nebol žiadny dôvod neveriť svedkom nehody, keď zhodne so žalobcom, ako aj so súdom prvej inštancie bol aj odvolací súd toho názoru, že je vysoko nepravdepodobné, že by si poškodené osoby vytipovali žalovaného ako škodcu zo zahraničia a súčasne by disponovali aj jeho údajmi o osobe, bydlisku aj poisťovateľovi v Slovenskej republike.»

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96,

I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

16. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom

záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

18. Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

19.1 Napriek tomu, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu aj vo svojej argumentácii v konaní pred okresným súdom a krajským súdom tvrdil, že nebol účastníkom údajnej dopravnej nehody a malo dôjsť iba k zneužitiu jeho osobných údajov, z jeho sťažnosti nevyplýva, že by v konaní pred všeobecnými súdmi poskytol akékoľvek vysvetlenie ako sa údajní poškodení mali dostať k jeho osobným údajom. Na druhej strane dôkazy vykonané okresným súdom poskytli dostatočný a relevantný podklad pre závery konajúcich súdov, že dopravná nehoda sa odohrala a že sťažovateľ bol jej účastníkom. Nepresnosti, ktoré sa objavili počas dokazovania a na ktoré poukazuje sťažovateľ (bod 3.1), nemohli podľa názoru ústavného súdu spochybnit' závery, ku ktorým sa dopracovali všeobecné súdy, a rovnako nepotvrdzujú domnienku sťažovateľa, že nemohol byť účastníkom predmetnej dopravnej nehody. Konajúce súdy komplexne posúdili všetky vykonané dôkazy a v rámci nimi poskytnutého celkového obrazu správne uzavreli, že uvedené nepresnosti neboli také závažné, aby mohli spochybnit' účasť sťažovateľa na predmetnej dopravnej nehode.

19.2 K sťažovateľovej argumentácii týkajúcej sa zmeny zákonného sudcu ústavný súd podotýka, že názor zákonného sudcu je záväzne vyjadrený v meritórnom rozhodnutí súdu a subjektívne hodnotenie, resp. pocit strany konania (sťažovateľa) počas jednotlivých pojednávaní v tomto smere nemá žiadnu relevanciu. Krajský súd sa preto v napadnutom rozsudku v rámci tejto otázky ani nemal s čím vysporiadať.

20. Ústavný súd preto zastáva názor, že krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, čím ako súd odvolací poskytol právam sťažovateľa dostatočnú ochranu. Napadnutý rozsudok krajského súdu nie je v rozpore s aplikovanou právnou úpravou a nepopiera ani jej zmysel, obsahuje dôveryhodný opis skutkového stavu a zrozumiteľné zdôvodnenie právnych záverov. Ústavný súd preto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho skutkových a právnych záverov.

21. Rovnosť strán konania (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že strany civilného konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia strany konania, nie je podstatné ani to, ktorá zo strán konania sa stane žalobcom a ktorá žalovaným (II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09).

22.1 Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 47 ods. 3 ústavy nepatrí právo strany v konaní dožadovať sa ňou navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), preto samotné tvrdenie sťažovateľa, že súd posúdil určitú situáciu v jeho neprospech (alebo ak neveril tvrdeniam sťažovateľa), nemôže indikovať porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

22.2 Na doplnenie ústavný súd dodáva, že na rozdiel od sťažovateľa (bod 3.2) nemal žiaden problém identifikovať časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej vysvetľoval, prečo neuveril tvrdeniu sťažovateľa, že nebol účastníkom predmetnej dopravnej nehody: *„Aj keď odporca v konaní spochybňoval svoju totožnosť a totožnosť svojho vozidla s odôvodnením k nepresnostiam pri zápise vodiča Vernona, súd týmto jeho tvrdeniam neuveril. Odporca sa v čase nehody zdržiaval v mieste nehody, bol držiteľom predmetného osobného motorového vozidla, ktorého užívanie neumožnil inej osobe a nepresnosti sú vzhľadom k rozsahu stotožnenia vozidla a vodiča len minimálne a akceptovateľné vzhľadom k tomu, že k dopravnej nehode prišlo v zahraničí a zápis vykonala osoba inej než slovenskej národnosti.“*

23. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

24. Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu predovšetkým namieta, že ani najvyšší súd *„... opodstatnené a relevantné námietky sťažovateľa uvedené v jeho dovolaní nezodpovedal.“*

25. V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej

riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (napr. II. ÚS 324/2010). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

26. Najvyšší súd v napadnutom uznesení preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), pričom uviedol:

„Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ust. § 387 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa znenia ktorého súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil.

Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nepochybne zodpovedá kritériám vymedzeným v ust. § 220 C. s. p., preto v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. stačilo, aby sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody, čo aj urobil. V súlade s uvedeným ustanovením odvolací súd v bode 12 odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. V bode 14 odôvodnenia rozhodnutia sa nad rámec požiadaviek vyplývajúcich z ust. § 387 ods. 2 C. s. p. vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného, v rámci ktorých žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia týkajúce sa evidenčného čísla a farby jeho motorového vozidla, tvrdenia, že on dňa 17. 4. 2007 nezapríčinil vo Veľkej Británii, v meste [REDAKOVANÉ], oblasť [REDAKOVANÉ] dopravnú nehodu, a teda nespôsobil svojím motorovým vozidlom škodu, ktorej náhradu z titulu poistnej udalosti vyplatila poškodeným žalobkyňa. Nemožno sa preto stotožniť s jeho tvrdením obsiahnutým v dovolaní, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením

rozhodnutia porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.“

27. Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť, že najvyšší súd svoj záver o tom, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

28. K námietke sťažovateľa, ktorý aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou rozporných zistení týkajúcich sa evidenčného čísla vozidla a farby vozidla, ústavný súd konštatuje, že toto tvrdenie sťažovateľa nie je pravdivé, čo vyplýva aj z už uvedeného bodu 22.2.

29. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

30. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká

príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018